

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DOXARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas.
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

L' ULTIMA SORPRESA

—¡Hola!... ¿Un altre de sanch blava? .. ¡Sanch vermella, sanch vermella es lo que aqui 's necessital

Domingo Nestor

CRONICA

CADA vegada que ve governador nou se formula la mateixa pregunta: — «Què pensa, què 's proposa realitzar el nou representant del govern a Barcelona?»

Pera contestar á ella, encare que la resposta no pugui basarse més qu' en mers càlculs de probabilitats, se indagan ab afany els antecedents del favoregut, s' inquireixen las sevas condicions de caràcter, se rebuscan las sevas aficions particulars... y una vegada s' ha construït el castell de cartes, ve la realitat, pega bufada, y de tot lo que s' havia imaginat no 'n queda res.

Aixís va succehir ab en González Rothwos. Se deya d' ell que 'l càrrech se li feya molt pesat, y que á Barcelona volia estarhi molt poch temps; donchs, bé, si no arriba á sobrevenir la cayguda de 'n Maura, á n' aquestas horas encare 'l rosegariam. Y fins sense *mando* de cap mena tornaria de molt bon grat si la *Companya de Tabacos de Filipinas* s' avingués á donarli la breva de secretari que 'l Sr. García Faria, al matar á la seva muller, se va treure de la boca.

En cambi al general Fuentes se li auguravan dias llarchs y venturosos. Enviat per Palacio, ell mateix ho digué ben clarament: «Vinch á fer Patria y Monarquia.» Y com aquesta es tasca seria qu' exigeix moltíssim temps, d' aquí que digués tothom:—Ja tenim governador per anys.—Donchs apenas si ha durat cinch mesos. Y la feyna que duya entre mans l' ha deixada en pitjor estat que avants de comensarla.

Per lo tant, no convé anticipar calendaris. Créguinme á mí: els governadors, com els melóns, já tatx!

*
*
*

¿Qu' es el duch de Bivona? Un jove y un aristocrata, nèt de un marqués y fill de un comite, y ex-secretari del Congrès y ex-Director general de Comunicacions, es á dir, un home polítich d' aquells que per lley d' herencia tenen feta la carrera sense havérsela, com molts altres, de conquistar á cops de puny... Sent aixís ¿cóm volen fer presagis?

Dirém la gran veritat si afirmém que será lo que resulti. Ja ho anirém veyent. No val la pena de que 'ns trenquem la closca.

S' assegura que ha dit que no venia pas á fer política, sinó justicia... Aixó de moment es una frase, com era també una frase lo que digué 'l general Fuentes al pendre possessió del càrrech.

Respecte á la ciutat, ha dit que no la coneixia prou, y 's proposava estudiarla. Aquest es el cas de tots els governadors ab Barcelona, com es també 'l cas de Barcelona ab tots els governadors. Mutuament s' estudian; pero sol succehir, qu' en el terme de aqueix estudi, Barcelona s' adelanta sempre als governadors, sens dupte perque li es més fácil á una ciutat conéixer á un home, que no á un home conéixer á una ciutat... y molt menos á una urb tan complexa com la nostra.

Pera conéixer á una ciutat desde 'l primer moment, precisa tenir aquell cop d' ull genial que distingia al general Dulce, qui, en circumstancies per cert ben anormals de rezels y perills, en loch d' en-

frenar y castigar al poltro que 'ls governs tenian per indomable, va tréureli 'l mós y las riendas, deixantlo en la mes completa llibertat. Una frase del general Dulce: —La millor manera de governar als catalans consisteix en no governarlos.—Y no 's limitá á proferrir-la, sino á abonar-la ab la seva conducta lleal y considerada ab un poble al qual, 45 anys enrera, ja 'l tenia per major d' edat, y que com á tal va portarse.

No crech cometre cap impertinencia retrayant avuy aquest recort tan honrós lo mateix pel general Dulce que per Barcelona. Com á la época á que 's contrau, el duch de Bivona encare no havia nascut, li faig avinent, per

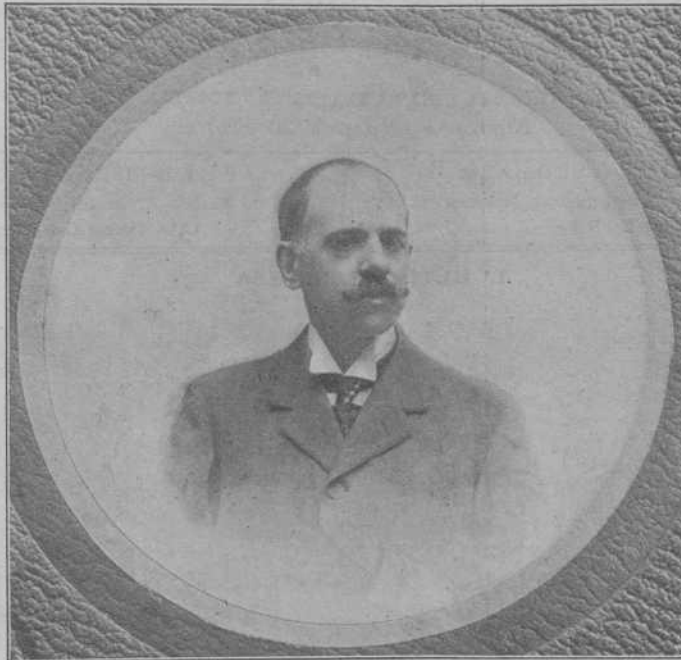
si té per convenient pendre' en compte y aprofitarlo, comensant per tréureli al poltro, que no es tan rebach com volen suposar, el mós de la suspensió de las garantías constitucionals. Perque aquí lo que més importa es jugar net y ab llealtat, evitant que desde bon principi s' estableixin mals-entesos, que solen portar las més desagradables conseqüencias.

*
*
*

Governar una provincia es com tocar un instrument. Per ferho bé s' ha de saber de solfa, conéixer molt l' *armonia*... y, sobre tot, trobar l' embocadura.

Governadors hi ha hagut que pensantse tocar el violí, han tocat el violón. Algún se 'n podria citar que passava per guitarrista, y no va manejar altra guitarra que la de donar el timo. L' arpa es el instrument predilecte dels que tenen las unglas llargas; el fagot ho es dels que sustentan ideas clericals. En

EL NOU ALCALDE

DON SALVADOR SAMÁ
Marqués de Mariano

González Rothwos tocava obligats de clarinet en totes las festas majors de Catalunya, y 'l seu successor Fuentes que havia comensat ensajant la trompa épica, acabá fent espiguets ab una trompeta de fira.

Veurem per quin instrument se decideix el Duch de Bivona... y veurem que tal el toca. De totes maneres caldrá ferli present que 'l poble barceloní té molt oído... ¡Cuidado, donchs, á desafinar.

No hi ha hagut remey pel Sr. Bosch y Alsina. Aquella copa de Xampany del dinar de la Victoria devía tenir algún vereno extrany, perque resulta qu'ell va apurarla y á Madrid se 'ls vá posar malament. Be se n' han fet de gestions, á última hora, perque D. Rómulo pogués conservar la vara; pero tot ha resultat inútil: li portavan amenassada y li han saldat els comptes. Fará molt bé 'l Sr. Bosch en no tornar á beure may més Xampany marca Bosch de Badalona. L'apoteagma: *Similia similibus curantur*, aquesta vegada no ha resultat cert. D. Rómulo, com la més incauta de las moscas s' ha ofegat en una copa de Xampany.

Y ja té successor: el tercer Alcalde de R. O. de corrent any de gracia ó de desgracia. Se veu ben bé que aixó dels Alcaldes del rey es género de poca duració, que ab prou feynas resisteixen una temporada.

El nom del favoregut va ser per tothom una sorpresa, per lo mateix que no figurava entre la caterva de pretendents que bullían y rebullían per alcançar la copdiada vara. El mateix interessat no crech que vaji donar un pas per obtenirla.

Els que coneixen íntimament al Marqués de Marianao saben qu' es polítich y no es polítich. Es polítich á Tarragona, y no sols polítich, sino cacich, en pugna eterna ab el Sr. Canyellas; pero per lo que toca á Barcelona, no ho ha sigut may. Home de passions allá, es aquí fret y seré, y s' ha abstingut d' entrar en dansa ab las collas de 'n Comas y en Collasso, de 'n Roig y Bergadá y demés sarauhistas de la comunió liberal. A tots plegats els deixa estar, sense intervenir lo més mínim en els seus tráfechs y combinacions... pero ab una sola y única condició, que no se li ha de ficar ningú en el seu feudo tarraconí.

Aquí exerceix principalment de *sportman*. Es un dels propietaris més acandalats de Barcelona: té fincas en aquesta ciutat, á Madrid, á París y á la Habana; magníficas possessions de recreo á Cambrils y á Sant Boy de Llobregat, y disfruta de una renda sanejada, que á un home qualsevol que l' agafés de sorpresa, 'l faria caure d' espatllas.

Naturalment, que aixó poch ens ha de importar, perque de lo que té y de lo que li sobra, ni Barcelona ha de demanarn'hi res, ni ell tampoch ha de donarne res á Barcelona. Pero la seva posició brillant el posa en el cas de resistir qualsevol temptació de utilisar la vara, á manera d' instrument de negocis particulars. Ben tonto fora si ho intentava.

Se assegura qu' es un administrador molt cuidados y vigilant del seu patrimoni... y aquesta ja es una bona qualitat, si ab el mateix zel l' aplica á la gestió dels interessos de la Pubilla. Precisament lo que més falta fa en la Casa Gran es l' ordre y la regularitat. Realisada l' unificació del Dente y á punt

L' INDUMENTARIA DE 'N RUSIÑOL

—¿Qué 's posará avuy, don Albert?
—¿Avuy, qu' és? ¿Dia d' encants? Donchs, la boyna: els altres días me posaré el gorro frigi.

d' emprendre la reforma de la ciutat vella, un arcalde ordenat, zelós y moral pot lluhirse de veras y deixar un bon recort de la seva gestió administrativa.

Pero precisa que no intenti may fer á la Casa Gran lo qu' está fent á Tarragona. Res de política. Per altra part ningú més impossibilitat de ferne que un Alcalde de R. O., que desde principi d' any no contarà ab un sol regidor adicte á las sevas ideas. Clavar claus per la cabota fora perdre 'l temps. En cambi, si sab patentisar que no 'l guía altre móvil que 'l bé de Barcelona, tots á una, sense distinció de partits ni de tendencias secundarán la seva acció...

Y resultarà que la situació més desembrassada per un arcalde de bona voluntat, estriba en no tenir companys polítichs en el Consistori.

Fora companys, fora compromisos.

P. DEL O.

VICTORIAS

VI

Els ulls de mon amor
son duas esmeragdas,
dos esmeragdas son
color de l' esperansa.

Els ulls de mon amor,
els ulls de ma estimada,
espill son de la llum
que á l' Univers aclara.

Els miro fit á fit
y fit á fit m' esguardan,
responen ab son foch
al foch que mon pit guarda.

Silenciosament
entonan sas miradas
un cant majestuós,
un cant sense paraulas.

Es l' himne del amor,
es la cansó sagrada,
es el cántich que ha fos
en una nostras ánimas.

Els ulls de mon amor
son duas esmeragdas,

PASSEJANT

—Mamá, ¿per qué no 'm compras un "belén"?
—Pero, criatura, ¿encare vols més "beléns", després dels que cada dia tenim?

dos esmeragdas son
color de l'esperansa.

J. OLIVA BRIDGMAN

Tranvía humorístich

Diguin la veritat: ¿ahónt van vostés, quan tenen ganas de passar un rato divertit? ¿Als autómats Narbón? ¿A la sessió del Ajuntament? ¿A la novena de Sant Felip Neri? ¿A qualsevol teatro del Paralelo, d' aquests que despatxan l'art á horas y las pantorrillas á kilos?

Creguin, si ho fan aixís, que no coneixen els seus interessos ni saben ahónt tenen la má dreta.

Ara com ara, la diversió més barata, més original y sobre tot més *divertida* de Barcelona es l' ex ferrocarril de Sarriá, elevat desde fa pocas senmanas á la categoría de tranvía eléctrich.

¡Alló, alló sí qu' es broma pura, gatzara continua y recreació honesta y económica!... Me 'n rich jo de que 'l Govern suspenguí las garantías constitucionals y fins, si vol, el curs del astres. Mentres no suspenguí el tranvía eléctrich de Sarriá, ¿qué més podem desitjar els barcelonins de bons sentiments y aficionados á proporcionarnos de tant en tant un rato alegre sense ofendre á Deu, als municipals, ni als homes?...

¡El tranvía eléctrich de Sarriá!... ¿Vostés no l' han

encare tastat aquest divertidíssim medi de transport y locomoció urbana?

Jo sí. L' atzar l' altre día va obligarme á utilizar el seus serveys y, posada la má sobre el cor, els juro que no se 'm borrarà de la memoria el recort d' aquell *debut* extraordinari.

¡Quántas impressións diverses en deu minuts, y quina manera de descubrir cosas jamay vistas ni somniadas!

¿Vostés tal vegada s' imaginan que perque alló es un tranvía, el seu funcionament ha de ser, paro ensá, paro enllá, com els dels demás tranvías que coneixém?

Donchs s' equivocan de mitj á mitj. El tranvía eléctrich de Sarriá es... ¿cóm ho diré jo?... Es lo que ara vaig á tenir el gust d' explicalshi pera la seva edificació y consegüents efectes.

Figúrnse que 's troban vostés al passeig de la Bonanova y que, recordant que 'l tranvía eléctrich del carrer de Balmes circula ja días há, determinan pendrel pera venir á Barcelona.

¿Qué fan? Lo que faria qualsevol fill de vehí. Baixan las escalas que posan en comunicació el referit passeig ab l' extrém de la línea, y s' encaminan á la estació.

—¿El tranvía?... ¿Ahónt es el tranvía? —s preguntan vostés, admirats.

Perque allí no s' hi veuhen senyals de tranvía, ni el belga *que lo fundó*. Locomotoras mitj reventadas; vagóns de tren, plens fins al sostre de coixins vells; rails arrencats per aquí, travessas podridas per allá, pilots de fanals, munts de xamaneyas...

—¿Y el tranvía?... ¿Ahónt es el tranvía? De prompte senten un soroll extrany,

com si una criatura fes saltar una bala de plom á dins d' una xacolatera... Es el *timbre* del tranvía que en aquell moment arriba.

—¡Per fi 'l tenim aquí!—pensen vostés. Y 's disposan á pujarhi.

Pero una má piadosa 'ls detura y 'ls fa obrir els ulls.

—¿Ja té el bitllet?

—¿Que no me 'l donará el cobrador?

—No, senyor. S' ha de comprar avans.

—¿Ahónt els venen?

—A dalt de la estació.—

¡Camas ajudeume escalas amunt!... No fos cas que ara 'l tranvía marxés y tot' aquesta espera resultés inútil.

—¡Cuytil!... Un bitllet pera l' *apeadero* Provensa... ¿Quánt es?

—Vintiun céntims.

—¿Vintiun precisament? ¿Per qué no vint?

—Perque 'n val vintiun, veliaquí.

—Ja es raro...—

Pagan, els tornan el cambi ab unas monedas microscópicas que han d' agafarse ab pinsas, y 's llen san corrent escalas avall.

S' acomodan en el cotxe, que, dit signi entre paréntesis, semblan fets de paper de fumar y llaunas vellas de petroli, sona altra cop la bala de plom á dins de la xacolatera, y ja están en marxa.

¡Ah!... ¡Allí, allí s' aprén de saltar y de fer tamborellas, sense moure's del asiento! Ni la més desballada de las tartanas que van al Hospitalet es tan pródiga en bots y sotrachs com els cotxes de remolch d' aquest original tranvía.

Apenas han tingut temps de referse del susto inaugural, senten que 'l cobrador els toca.

—Ja he pagat.

—Ja ho sé.

—¿Donchs qué vol?

—El bitllet: haig de foradarlo.

Y en efecte, els el forada, ab la mateixa formalitat que si alló fos el sud-express ó el correu de Valencia.

Ja son al apeadero. El convoy s'atura. Van per baixar, y 's troban ab que l'estrep del cotxe es més baix que 'l nivell del andén.

Sigui com sigui, posan vostés els peus en terra y, naturalment, tractan d'anársen.

—¡Alt!—els torna á dir un altre home.

—¿Qué passa ara?

—El bitllet: me l'ha de entregar.

—¿Formalment?

—Tan formalment que si no me 'l vol donar no pot sortir de aquí!—

Butxaqueja que butxaquejarás, troban el bitllet, l'entregan al guarda de la vía, y per fi están lliures de la jurisdicció del tranvía eléctrico y de las diabólicas combinaciones del seus gerents!...

Tot aixó ¡per vintium céntims!

Vostés que ho han corregut tot, siguin franchs: ¿han vist may en lloch una diversió més original, més graciosa, ni més barateta que aquesta?

A. MARCH

REMEMORANSA

¿Te 'n recordas, amor, d'aquella nit tan pura y cristallina creuhant la lluna plena l'infinit? Suposo que com jo 'l portas escrit imborrable en el cor, hermosa nina.

Els creya ben creguts tos juraments

ans de la nit d'itxosa

que 'ns depará 'l gran goig d'uns quants moments per dirnos, un cad' un, dos pensaments: jo quelcóm neguitós, tú vergonyosa.

La lluna, al cap de dirlos, somriqué;

¡vesllums de fantasia!

Ton carmí despintat color prengué; mon cor mitj arborat, s'encengué bé y una proba d'amor cego exigía.

—Tentm un testimoni—'m vares dir:—

un núvol que passava

de sopte 'l gran satélit va cubrir

y 't vareig fé un petó que no 's senti pro que 'l eco després el retornava.

L'eco d'aquell petó 'm va fer molt vaig témer que la Lluna [mal: no xerrés per la amplada sideral que dos enamorats d'amor ideal feyan prosa y poesia tot á l'una.

J. COSTA POMÉS

PRESSUPOST MUNICIPAL

—Si: moltes mils pessetas, molts millions, molts números sobre 'l paper; pero després, sempre resulta lo mateix: els diners se gastan y 'ls projectes... en projecte 's quedan.

Un café ben guanyat

L'endemá mateix de las eleccions, elegit y elector varen trobarse.

—D. Llorens—va dirli en Puig, ab una certa cortesia no exenta de petulancia,—el felicito de debó pel seu triunfo. Ha sortit elegit, ha tingut mil vots; pero consti que si 'ls ha tingut, m'ho deu á mí.

—¿A vosté?

—Sí, senyor: á mí precisament.

—Home—va fer don Llorens, verdaderament extranyat de que aquell modest barber del barri gosés de tanta influencia,—no ho sabia ni podia imaginarm'ho; pero ja que tan formalment m'ho diu li agraeixo el seu valió concurs y considérim ara y sempre com el més devot dels seus servidors.—

Passats quatre ó sis dias, torna altra vegada en Puig á toparse pel carrer ab don Llorens.

—¿Ja se 'n recorda?

—¿De qué?

—¿De que si va alcansar mil vots m'ho deu á mí?

—Me 'n recordaré tota la vida.

—¡Ah! es que...

Transcorre una senmana, y ja tenfm per tercera volta al barberet obsequiant á don Llorens ab la mateixa cantarella.

—¿Quin triunfo, eh?

—Aplastant, aclaparador...

—Mil vots, justos y cabals.

"BELLO SEXO"

—Deu donar gust aixó de poguer ser "bonita" quan se vulgui...
—Naturalment que sí; pero nosaltras... nosaltras no ho necessitem.

—Aixís resultá del escrutini...

—Pero—repeteix en Puig, acostantse á don Llorens ab el seu ayre de misteri, capás d' esglayar á un cabo de carrabiners,—no olvidi que si va tenirlos... m' ho deu á mí, ¿ho sent?.. ¡A mí!

En resumidas qüentas, que tant va marejar el barber al victoriós concejal ab la seva enfadosa persistència, que una tarde don Llorens se senti invadit per un cert impuls de rebeldia, y quadrantseli de prompte, li va dir:

—¿Ja n' está ben segur de que la xifra de la meva votació la dech á vosté?

—Induptionablement.

—Es que aquestas cosas molt més fácil es dirlas que probarlas.

—¿Cóm!.. ¿Duptará vosté de la serietat de las mevas declaracions?

—Duptar justament, nó; pero... ¿no tindria vosté algún medi de portar el convenciment al meu ánim?

—¡Ja ho crech que 'l tinch! Una proba plena, segura, irrecusable. Pero no vull exhibirla aixís com aixís. ¿Vosté desitjaría véurela? Donchs, pagui.

—Digui... ¿Qué exigeix de mí?

—Un café, res més que un café. Vosté me 'l pagará, y apurant l' últim glop, veurá la seva curiositat satisfeta.

—¿Y vosté 'm demostrará que si jo he tingut mil vots...

—M' ho deu única y exclusivament á mí.

—¡Aném!

Y 's ficaren en el primer café que va presentarse'ls al pas.

En Puig, sibarita intel·ligent, paladejá ab tota calma la tassa de moka que al davant seu fumjava. Don Llorens, nó; apenas el probá. ¿Cóm havia de trobar el gust en el café, preocupat ab las revelacions que 'l barber li prometia?

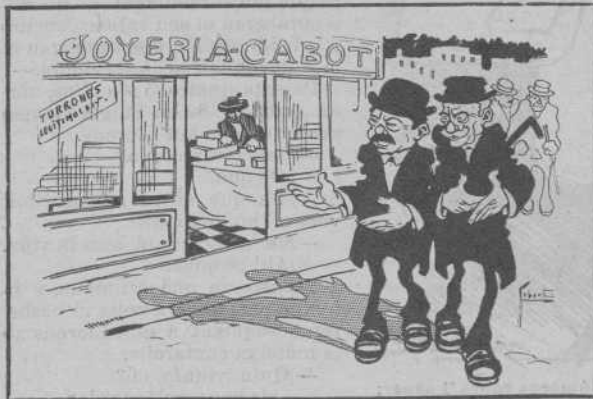
—¿Ja ha acabat?—va dirli al véureli la tassa buйда.

—Sembla que sí.

—Explicuis, donchs. ¿Cóm va ser aixó de que si jo vaig tenir mil vots ho vaig deure á vosté?

—Molt senzillament. Va ser aixís... porque jo vaig votarlo. ¿Hauría vosté tingut mil vots si jo no li hagués donat el meu? No, senyor, n' hauría tingut noucents noranta nou.—

COMENTARI

—Jo 'm pensava que aquest argenter plegava porque havia acabat els turróns... Sembla qu' encare n' hi quedan.

LA SOMBRA DE DON MANUEL

—¡Recrístina!... ¿Cent mil duros pel trist címbori, quan á mi tota la fatxada no mes me va costar el doble?... Sospiro que 'ls meus hereus s' han allargat una mica massa.

Don Llorens va quedar-se convençut... y sense fer la més petita objecció pagá el café.

MATÍAS BONAFÉ

IDILI

No ploris, àngel meu; tanca en ta gola
el plor que 't guayta als ulls; obra tos brassos,
y acut gojosa á rébre las caricias
d' aquell que t' idolatra ab tota l' ànima.
[Tú plorar davant meu... es impossible!
Tan greu es ton pesar que no 't recordas
que tens al teu costat qui sòls espera
que demanis sa vida, per donàrtela!..
Qui sofreix al mirar com per ton rostre
las llàgrimas relliscan... ¡blancas perlas
que naixen en ton cor, mar de dolcesa!
Aixeca ton esguard, fit á fit miram,
adorni 'l bell somris ta hermosa boca;
pronúncihin un sol mot tos rosats llabis;
donguin vida á mon cor dolsas paraulas
que com bàlsam penetran en sas fibras,
y, així, abdós, l' un á l' altre contemplantnos.
borratxos de gosar, movent la enveja
fins al Sol que ilumini nostre idili,
juntarem nostres ànimas per' sempre...
Y quan sigui mes forta la cadena
que 'ns uneixi á tots dos... Vindrà ton pare
y hauré de numerarme tots els ossos
puig me 'ls desjuntará d' un cop d' estaca.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

LLIBRES

ELEGÍAS por E. MARQUINA.—Ja fá alguns días que ha vist la llum aquest llibre de versos. Els

legirem de una tirada y aplassarem el formarne judici fins á rellegirlos... y á petitas dossis. Sòls així es possible paladejar las obras dels verdaders poetas.

En Marquina ho es, y dels de cap de brot. Té inspiració, qu' es lo primer que li ha que tenir y posseheix ademés l' art incomparable d' exteriorisar sas impresiós en una forma molt personal, en la qual se fonen la visió objectiva de las imatjes y la música cadenciosa de l' expressió. Y no es may académich, ans al contrari, en molts cassos se diría que desdenya á dretas las reglas y preceptes de la retórica, prenentse llibertats en el ritme y en la mètrica, que á més de un purista li donarán esgarriñansas.

Però ¿qué importa si á despit de aqueixas llibertats la bellesa palpita en sos versos ab poderosa intensitat?

El mateix títol del llibre pugna ab la definició retórica

DEVOTS DE BACO

—Noy, el cambi de governador ha sigut una ganga per nosaltres: ens han tret las "fonts" y 'ns han portat el "vi bó".

del género *Elegias*, si s'entén per tals els cants adolorits, que las més de las vegadas semblan fets ab motllo y resultan ploransers y buyts de sentiment. En Marquina ho entén de manera distinta. Sas *Elegias* son las fruicions y penas de un amor correspost, que s'espandeix y 's dissolt en la naturalesa entera. Se 'ns ofereix com un enamorat devot, fervorós y panteista... y sobre tot com un poeta de imaginació poderosa y de sentiment fondo. A las evocacions del seu estre, brollan els seus cants... uns cants qu' enamoran per la gamma infinita de una passió, com l'amor, que admet tants y tants matisos, y pel vol líric dels versos ab que 'l canta. Algunas composicions tenen un sabor popular molt acentuat, altrás están impregnadas de accents que vagament recordan la manera d'elaborar dels antichs mestres de la bona poesia de Castella exempts de las infladas ufanas procedents de la literatura italiana. No 's pot dir que siguin reminiscencias, sino un cert ayre de familia que resulta una agradable sorpresa y una verdadera revelació.

Tal es, sintetisada lleugerament, á causa de l'escassés d'espay que 'ns traba, la impressió que 'ns ha produhit un aplèch de versos, dignes en tots conceptes de ser estimats com la brillant eflorescencia de un verdader poeta, en plena sabó de inspiració y de bon gust. Pocas ne produheix d'obras com aquesta la literatura castellana contemporánea. Y per aixó es més de aplaudir, quan ne surt alguna que sembli desafiar la vulgaritat y la prosaica decadencia dels nostres temps.

LIBRE DE LES BESTIES DE RAMON LLULL.—Forma part aquesta obra de la *Biblioteca Popular de L'Avenç*. El gran mallorquí, resulta en ella, un sabí amabilíssim y exuberant de amenitat. La fauna que desenrotlla, al pintar el regne dels animals, ab totas sas intrigas, els curiosos exemples ab que la realsa y sobre tot las ensenyansas que 'n deduheix, se pot dir que son cosas eternas, perque fins sembla que tinguin plena aplicació als temps actuals.

La publicació del *Llibre de les besties*, en edició popular y económica, afirma la conveniencia de anar estampant en la mateixa forma, las obras clásicas de la vella literatura de la terra.—El *glosari* que figura al final, al facilitar la perfecta comprensió de la lectura, contribueix á estendre els coneixements filològichs relatius al idioma catalá.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

La jornada de ocho horas.—Folleto editado por el periódico *El Trabajo* de Sabadell.—Traducción de Lorenzo Pahissa.

Demanda entablada ante el Tribunal eclesiástico de Valencia por la Asociación del Magisterio privado, contra Institutos y Congregaciones que explotan la enseñanza.—Litrado-licenciado: D. Ricardo Samper Ibáñez.—Procura dor: D. Gaspar Lista Seldrán.

El Morenet, drama en tres actes de Felip Cortiella, estrenat el 6 del actual en la vetllada *Avenir*, celebrada en el *Teatro Apolo*.

RATA SABIA

LICEO

La *reprise* del *Faust* de Gounod, ab decorat casi nou, y ab l'aditament de *La nit de Valpurgis*, no 's pot dir que haja sigut una resurrecció, perque á la bona voluntat de l'empresa y al acert dels pintors escenógrafos senyors Vilomara, Junyent y Chia y del dibuixant dels figurins Sr. Soler, no van saberhi correspondre dignament la majoria dels artistes.

La Labia es una tiplè dramática, poch flexible per encarnar la Margarida Gounodiana. A la de 'n Boito ja la tracta més bé.

El tenor Perea, jove debutant, que no careix de condi-

cions, se presentá algún tant cohibit. Necessita acostumar-se al públich, y treure més ánima pera dominarlo.

El baix Fournets, també debutant, té pel contrari 'l domini de l'escena; pero las condicions vocals mal averseadas, alguna volta li fan traició. [Mirin que nó ferse aplaudir ni en la serenata, no s'havia vist may!

El barítono Nani (Valentí) fou l'artista qu'estigué més segur y feu més abundosa cullita de picaments de mans.

De totas maneres l'empresa conta ab tots els elements escenográfichs pera posar dignament un'obra, que 's feu popular quaranta anys enrera y que avuy encare no ha envellit.

De las decoracions sigueren extraordinariament celebradas *La plassa* de 'n Vilomara y la de la *Nit de Valpurgis* de 'n Junyent, que ha donat una nova mostra de garbo y frescura. En el ball se feu aplaudir ab justicia la hermosa senyoreta Scardovi.

La Tosca, obra d'escás valor musical, va fent el seu camí, gracias á las condicions especials de alguns artistas. Pochs se 'n trobaran que pel cas serveixin tant com la eminent Emma Carelli y l'aventajat Sanmarco. Ells se 'n emportan cada nit al públich ab la seva interpretació apassionada, fervorosa. Al realzar l'ópera de 'n Puccini se poden ben alabar de fer passar per bona una moneda falsa... y encare més: de ferla admetre al premi.

Aquest any, hem anyorat, fins á cert punt, al tenor Bassi, qu'en la temporada anterior completava 'l terceto. Y es perque interpretava la part de Caravadossi de una manera superior, lo qual no vol dir ni molt menos que 'l tenor debutant, Sr. Zeni, no ho fassa bé... y la proba que se 'n surt com un home es l'aplauso que va conquistarse en la romansa del acte primer y en el duo del últim. Pero, de Bassi, fins ara no més n'hi ha hagut un.

L'ópera ben ensajada, y esmeradament dirigida pel mestre Mascheroni, qual batuta, quan vol fer bé á una partitura, sab transformar-se en una agulla fina de brodar.

ROMEA

Desde l'estreno de *Las Garsas*, quina obra continúa rendint bonas entradas, no hi ha hagut cap novetat de verdadera importancia.

Un cop d'estat de 'n J. Pous Pagés es una comedieta entretinguda de tochs caricaturescos y airosament dialogada. Els tipos, ben exposats, se sostenen sempre en una traji-cómica situació que acaba ab un desenllás inesperat, sobri y ab els seus punts de *moraleja*.

Llástima que l'assumto haji sigut ja tan tractat, ensá y enllá de *La Bisbetica domata*.

Dilluns passat tingué lloch l'estreno de *El compte de la modista*, obra que no vam poder saber quí l'ha parida per motius de delicadesa (vulgo còba).

La comedia de referencia, escrita expressament per las vetllas blanques, va resultar una carrinclonada á l'altura dels dilluns de D. Teodoro.

El públich, com es natural, no va trobar *el compte* en *El compte de la modista* y del mateix modo que l'autor no va donar el nom, els espectadors en justa correspondencia no varen demanarlo... sens dupte perque no 'ls interessava el saberlo.

TÍVOLI.—CIRCO EQUÈSTRE

Artistes nous y de gran talla: els elefants de Miss Osford's.

Jo 'ls asseguro qu'están mes ben ensinestrats que moltes personas que passen per civilisadas, y que per tot arreu ahont vagin se guanyaran l'aufula y hasta 'ls llonguets, que bé se 'ls mereixen per la perfecció ab qu'executan un sens fi d'exercicis, com aritmétichs, bombers, músichs y bailarins.

Deixebles tan aprofitats fan honor á la seva simpática professora. ¿Qu'es lo que no fá per una dona encare que sigui á uns elefants?

NOVETATS

La pessa *El caballo de batalla*, lletra de López Marín y música de Arnedo, es bastant lleugera, no passant de la categoria de una de aquestas revistats qu'escriuen els autors quan no tenen res mes que fer, pera las empreses que no tenen res mes per posar.

En la música sobresurten uns *couplets* y una jota.

NOTA PARISENCA

—¿En qué m' ho has conegut que soch espanyol?
—En que gastas mes labia que diners.

MATERIAS POLICIACAS

—¿Adónde va V., mestressa, con esos polissóns?
—A lliensarlos. Com que diu que 'ls polissóns vells ja no serveixen...

Entre 'ls intérpretes se distingeixen la Soler y la Violetti y 'ls Srs. Pinedo, Asencio y París.

Aconteixement musical en porta: dos concerts á càrrec del violinista Paul Kochanski, á qui anuncian com una celebritat.

Després de sentirlo 's sabrà si 'ls anuncis tenen rahó.

GRANVIA

No mereixian en veritat *Las Granadinas* el zel que la empresa va mostrar pera vestir las y presentar las decorosamente al públich.

PLATICAS DE FAMILIA

—¿Qué ho fa que cada dia t' has de quedar? Deus ser molt burro.
—¿Jo? El mestre n' es, que sempre té la poca solta de preguntarme lo que no sé.

Obra sense moll, traballosament concebuda y mansament desarollada, no es extrany que *el respectable* en el nit del estreno la sentís com qui sent ploure, ni que al final no fes cap instancia pera averiguar el nom dels autors.

Nosaltres els sabém perque el cartell els duya; pero, incapassos de rebelarnos en aquest cas contra el fallo del públich... tampoch els volém saber.

APOLO

El Morenet, estrenat darrerament, es un drama bastant desigual y de un naturalisme excessivament crú en el llenguatge; sembla que 'ls procediments escénichs haurían de correspondre en ell als de la escola verista de que forman part algunas produccions dels teatros alemany y italiá; no obstant, la obra del Sr. Cortiella cau sovint en els efectismes y en las falsas conveniencias de la época pitarrasca.

La lectura de una carta, base, sosteniment y téssis del drama, ompla bona part del segon acte, y desde aquí decau visiblement l'interés... per falta de material.

Ab tot, en *El Morenet* s'hi veu una bona intenció per part del autor, que 'ns demostra ser un gran observador. Alguns dels personatjes estan dibuixats de má mestra, y en el diálech casi no hi ha res que cremar, fora de algunas paraulas groixudas... que demanan un sinónim decent á corre-cuyta.

Els artistas varen posarhi el cap y el coll.

LA WAGNERIANA

En pochos días ha donat dos vetlladas molt interessants.

En la primera, foren executadas las tres obras vocals de Schubert tituladas: *Cant del esperit damunt de las ayguas*, lletra de Goethe; *Nocturn en el bosch*, lletra de Seidel y *Cant de la victoria de Miriam*, lletra de Grillparzer.

Son tres pessas mestras, en las quals la música y la lletra apareixen divinament fossas, y tingueren una execució esmercadíssima per part del *Orfeó Barcelonés* dirigit per D. Pere Serra.

En la segona vetllada, la pianista Carme Aznar y la violinista Eva Wiederkehr posaren de relleu un art exquisit en l'execució de un programa tan selecte com variat, en el qual hi figuravan pessas de Hændel, Beethoven, Mozart, Schumann, Chopin, Rubinstein, Paderewski y Kes.

El públich que omplía 'l saló aplaudí ab gran entusiasme á las dos concertistas.

N. N. N.

SALUTACIÓ

¿El nou Governador, duch de Bivona ha pres ja possessió de *su ancha silla*? Benvingut siga al duch á Barcelona si es per tranquilitat de la Pubilla.

A jutjar per la seva *anomenada* té vuecencia una talla pistonuda. ¡Ja se 'ns gira una feyna ben pesada si l'hem d'anomenar de correguda!

Perque no s'aprén pas ab quatre días aixó de pronunciar aquests enredos de ducats y comptats y marquessias de Chaconas, Xiquenas y Toledos.

Pero com que aquí el nom no fa la cosa esperém rezelosos que al darrera d'aquests títuls llampants que vosté 's posa hi haurá un cor franch y un ánima sincera.

Tenim entés qu' es home tot finura, caballero de modals y cortesia... Ho celebrém molt més del que 's figura.

¡Ja tindrà á quí imitar la policia! També fan corre en llor de Sa Excelencia que té un geni dolent... Cal que s'esmeni, perque aquí li pot fer la competencia en Pujulá y Vallés ¡quin altre Geni!

Es clar que Barcelona avuy imposa, pró... es só de picarols. No 's dongui pena: aixó no es cap Irlanda, aixó es Canprosa; es Canprosa y res més, senyor Xiquena.

Com veurá, ben mirat, som *unes malves*:

AL CASINO DE LA SON

EN NEBOT: -Desperteuvs!... En Moret m' ha enviat un "parte". Aixó vol dir que aviat m' enviará... un' altra cosa.
UN SOCI (mitj adormit): -¿Qué?... ¿Expresiónes?

molt cridá, molt cridá y poca energía.
No hi ha aquí més matóns que 'ls de Pedralves;
ni altra fals que la *fals...*a autonomia.

L' han enganyat al dirli, exagerantho,
qu' aixó es una Babel ab grans defectes;
aquí casi parlém ja l' *Esperanto*,
el més universal dels dialectes.

Aquí 'ns enteném bé ab el que governa,
y vosté vencerá si s' ho proposa,
si administra justicia de la eterna,
si fa, avants que política, altra cosa;
si persegueix el joeh sens perjudici
de reventá els salóns aristocrátichs;
si arremet de valent contra del vici;
si combat *apachismes* autocrátichs;

y sobre tot si no fa grans bocadas
de «vuestro hermano» com aquell pavero
Sanz Escartín que omplí de garrotadas
«la honrosa blusa del honrado obrero».

Per fi, si no encén odís en cap lluyta
ne tindrà per molt temps d' aquesta poma;
y si 's vol fer ben veure á corre-cuyta
comensi ara mateix á fé un punt d' home:

Tenim la Suspensió de garantías;
donchs, si 'ns la fa aixecar joh, gran Bivona!
vucencia 's guanyará las simpatías
de tots els habitants de Barcelona.

Si comensa fent fets (no llensant frasses)
don Tristán de Chacona y de Toledo,
després de conquistá á todas las classes,

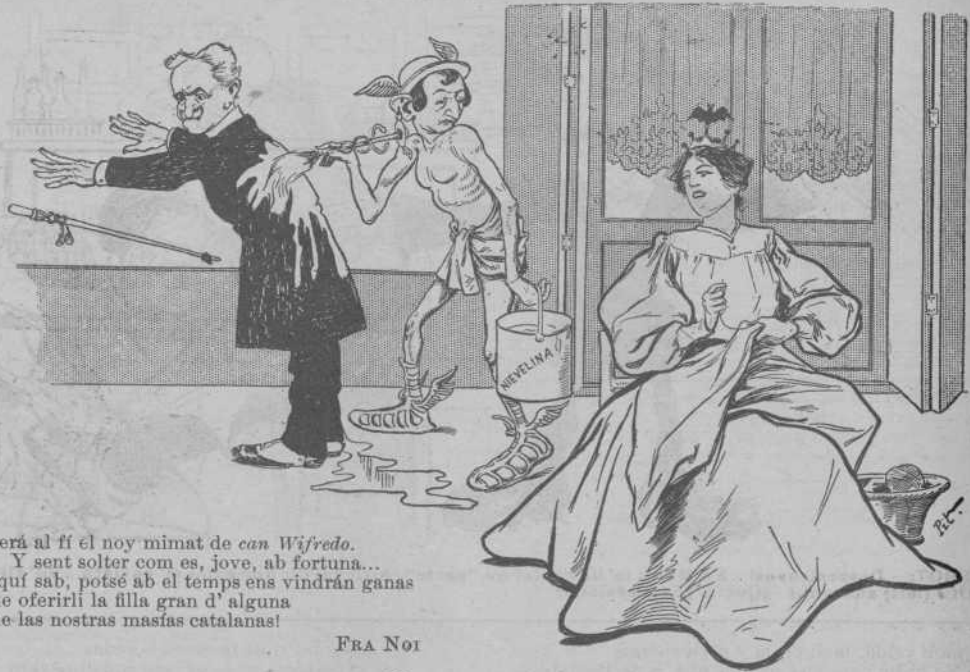
LO DE CADA ANY

- Si volen bitllets, senyors,
no entrin á las "loterías";

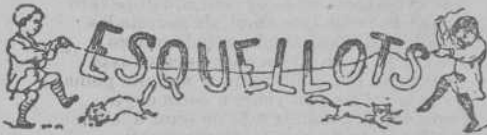
si volen bitllets, senyors,
vajin als revenedors.

TRABALL INUTIL

serà al fi el noy mimat de can Wifredo.
Y sent solter com es, jove, ab fortuna...
¡quí sab, potsé ab el temps ens vindrán ganas
de oferirli la filla gran d' alguna
de las nostras masías catalanas!

FRA NOI

Barcelona's va aristocratissant.
O sinó fixinse en que tenim per governador un
Duch; per arcalde un Marqués, y per rector de la
Universitat un Baró.
Y de comptes n' hi ha més que un foch no 'n ce-
maria.
¿Preguntan ahónt se troban?
A la Casa Gran. ¡No n' hi ha poch allí de *comptes*
vells, de *comptes* que no 's pagan, y de regidors que
ja fa temps que han perdut els *comptes*!

Als dos días de ser aquí el Duch de Bivona va ce-
lebrar una llarga conferencia ab el Director del *Avi*
Brusi, que suposo qu' es D. Teodoro Baró.

Encare que no s' ha traslluhit el tema de la con-
versa, personas que tenen motius pera saber lo que
passa en el govern civil, ens asseguran que D. Tris-
tán va satisfer amplement un desitj que tenia desde
que va posar els peus á Barcelona. Y era que D. Teo-
doro li contés per pessas menudas l' argument de la
seva aplaudida comedia: *El joch dels disbarats*.

* *

Dona verossimilitat á n' aquesta versió, la impos-
sibilitat absoluta de que la entrevista pogués tenir
caràcter polítich.

Tothom sab, y el Duch de Bivona no ho pot igno-
rar, qu' en materias polítiques ja fa molt temps que
l' *Avi Brusi* ha perdut la carta de navegar.

Síntomas del temps.

El propietari del *Teatro de la Princesa* de Madrid,
va prohibir qu' en la seva *finca* s' hi representés el
drama *Electra*, d' en Pérez Galdós.

Seguint per aquesta vía, prompte els que no fassin

—Déixal, déixal, no 't molestis: ja no li serveix de res
la "nevelina". Municipalment, es mort.

professió de fé clerical, se trobarán sense casa en
que allotjarse.

Unicament á Espanya es possible el *boycottage* de
la tartuferia.

* *

Contra aquest moviment odiós y denigrant s' im-
posa que 's formulí una protesta formidable.

Per aixó aplaudim la idea de rendir un tribut de
admiració á n' en Jacinto Benavente, autor de *Los*
malhechores del bien; tribut que no s' hauria de con-
cretar á Madrid, sinó ademés exténdre's á tot' Espa-
nya, ja que per tot' Espanya 's deixa sentir la infec-
ció clerical.

En aquestes lluytas nobles y no en estérils rivali-
tats regionals hauríam d' emplear las sevas energies
tots els homes de conciencia lliure, amants del pro-
grés y 'l decoro de la nació.

Un dels primers actes del nou governador ha si-
gut arrancar al pobre Jordi de las mans que feya
temps venían estirantli las orellas.

La persecució contra 'l joch aquesta vegada sem-
bla que ha sigut radical y complerta, extenentse des-
de las ruletas mecánicas-automáticas instaladas en
alguns sitis públichs, fins á las taulas verdas de al-
guns círculs aristocráticos.

Tot aixó está molt bé... Pero, per realisarho, no hi
ha necessitat de que continuhin suspesas las garan-
tias constitucionals.

Necrologia.

Ha mort á Madrid D. Joseph Tomás y Salvany, di-
putat constituyent en 1869, y en l' actualitat senador
per la provincia de Tarragona. Sigué un dels amichs
més íntims de D. Emili Castelar. El día 28 de setem-
bre de 1868, vivint en el carrer del Duch de la Vic-
toria, tingué reunida á casa seva la Junta revolucio-
naria, mentres l' autoritat militar ocupava la plassa

de Sant Jaume. Allà fou concertat el programa de la Junta, que l'endemà de bon matí, aparegué inscrit en un fanal en la balconada de la Casa Gran.

Doném el pésam á sa familia, y en especial á son germá, amich nostre de tota la vida, el distingit literat D. Joan Tomás y Salvany.

*
*
*

D. Emili Martignole, amo del Colmado del carrer d' Escudellers, era lo que se'n diu un home *charmant*, per la seva amabilitat y 'l seu bon cor. Francés de naixement, fou sempre un membre distingit d'aquella colonia, desempenyant càrrechs de importancia en las corporacions de instrucció y beneficencia. Y estimava á Espanya tant com á la mateixa Fransa. Tenia 'l cor prou gran, pera trobarhi cabuda dugas patrias.

*
*
*

El baró de Viver, ex-president de la Diputació Provincial, morí repentinament, quan el ministre de la Governació 's disposava á otorgarli la vara de alcalde de Barcelona.

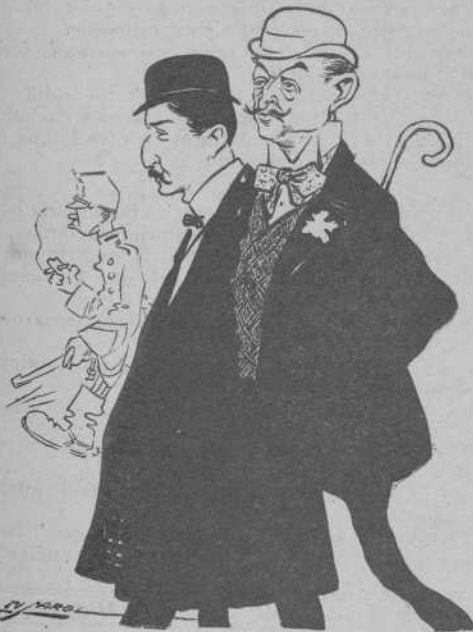
Si hagués pogut tenir consciencia de lo que li esperava á la Casa Gran, hauria dit al morir:—Menos mals-de-cap.

El nostre benivolgut amich y estimat colaborador artístich D. Joseph Robert acaba d'exposar al públich onze dibuixos de la seva última fornada. Producte, la majoria d'ells, d'estudis fets durant sa darrera estada á París, forman la colecció interessants escenas y tipos *boulevardiers* plens de carácter y vida.

Tots els treballs exposats portan el sello personalíssim del autor, qui en aquesta ocasió demostra haver donat un gran pas en lo que toca al encaixament de las figuras y á la observació del natural.

Els onze dibuixos, dels quals ne té ja bona part de

RUMORS

—Diu que tenim suspensió per días.
—Ho sento pels galls dindis, que, pobrets, deurán balzar més cohibits...

DON EUSSEBI AL CONGRES

—Si, senyors; jo soch aixís. La "Perdiu" m' ha ofés moltes vegadas, pero no obstant, jo defenso á la "Perdiu"...

encomenats, están exposats en el *Saló Fábregas*, existent en el número 7 de la Ronda de Sant Pere.

No passo una vegada pel carrer de Pelayo, sense contemplar ab pena 'l tranvia eléctrich que ha vingut á sustituhir al ferro-carril de Sarriá.

Allá darrera de la paret s' están els cotxes parats, sense que hi puji ningú. Per anar á Sarriá, el públich pré n ab preferencia 'ls de la Companyia General que se situan en la plassa de Catalunya.

Y es qu' en materia de tranvias el públich es partidari acérrim de la llibertat d'accés y de descens. La Companyia s'empenya en conservar la valla, y tartó d' hora haurá de comprendre que aquella valla estableix una separació radical, un divorci complert entre ella y el públich.

Lo que sembla mentida es qu' encare no se 'n hagi adonat.

Al anarse'n de Barcelona 'l general Fuentes, eran molt pocas las personas que acudiren á despedirlo.

Sota 'l tinglado de l' estació semblava revolotejar l' ánima de 'n Becquer, barbotejant ab amargura son famós vers:

—Dios mío, ¡qué solos se quedan los muertos!

Deya l' altre día un telegrama de Madrit:

«Ha llegado el Sr. Rusiñol.»

El Sr. Rusiñol que ha arribat á Madrit es en Santiago, l' artista-escriptor.

En quant al altre, no s' ha mogut de aquí. D. Albert, el President de la *Lliga regionalista*, de un quant temps á n' aquesta part no va enlloch.

Es una idea impregnada de ternura la que ha tingut y ha exposat al públich la secció de Biblioteca del *Ateneo enciclopédich popular*.

Se tracta de mitigar las amarguras del aïslament que venen sufrint els reclusos de la Presó celular, proporcionántlos'hi la major quantitat possible de periódichs. Hi ha molts lectors que després d'enterarse'n, els llesnan ó abandonan. ¿Per qué no destinarlos als pobres presos?

Al carrer del Carme, 64, pis según, ahont está instalat l' *Ateneo*, s' agrahirá aquesta mena de donatius. Crech que valdria la pena d' establir bussons pera recullirne en alguns sitis públichs y céntrichs de la ciutat.

Als que passen tantes horas del día privats de tota comunicació, eis ha de servir de consol enterarse de lo que succeheix en el mon. Y ademés cada periódich que se 'ls regali, es una expressió de cariño vinguda de un amic desconegut.

La *Societat artística-literaria* té actualment instalada en el *Saló Parés* una magnífica colecció de quadros. No deixin pas de anarla á veure.

El mestre Urgell s' hi ha presentat ab una porció de paisatjes de aquells que tant fan sentir ab la seva poética melancolia, y ab algunas notas al clar-obscur molt sevas y molt originals.

Son fill Ricart embesteix briosamente el género de figuras, resolent problemas de color y mostrantse cada vegada més felís en la visió y més ferm en la factura.

En Brull y en Tamburini exposan quadrets exquisits de una finura extraordinaria.

En Galwey aquells paisatjes tofuts, anegats en ayre atmosférico, dels quals ell sol ne posseheix el secret. Y en Tolosa paisatjes també de verdader mérit, tant per la bona elecció del assumpto, com per sa acertada interpretació.

Completan l' exhibició en Soler de las Casas, ab una fantasia de las sevas y en Casas de Valls ab un ben entonat interior d' ermita.

La *Artística-literaria* es una societat que va establirse mitj en broma; pero que treballa molt en serio.

Al director d' escena del *Liceo*.

El según quadro de l' ópera *Faust* me va produhir una desilusió. Entre la massa de coristas y ballari-

nas vaig trobarhi á faltar un personatge important: sí, senyor, un personatge. ¿Sab quí? L' Os.

Vosté 'm dirá sens dupte:—¿A qué contractar un comparsa pera fer l' Os en l' escenari, haventhi tants joves de la *ayga-lifa*, que durant els intermedis el fan de franch en la platea?

Si 'm respón aixó, li contestaré:—Está bé, deixemho corré y no 'n parlem més.

Entre 'ls candidats á l' alcaldía 's citava 'l mateix Sr. Bosch y Alsina, al Sr. Puig y Saladrigas... y al Sr. Bosch y Puig.

El qual podia dir:—Jo sol valch per dos: per un com á Bosch y per un' altre com á Puig.

Donchs, ja veuen lo que son las cosas: á pesar de valer tant s' ha quedat á las capsas.

A la *Lliga regionalista* s' ha celebrat una reunió pera tractar de la próxima Exposició universal de Barcelona.

¿Qué vol dir de la próxima?

¿Qué per ventura no hi estém ara en plena *exposició*?

Xascarrillo de postres:

La novia:—Jo sempre he sentit á dir que l' amor es cego.

El nuvi:—Sí, filla meva, cego es l' amor; pero 'l matrimoni exerceix de oculista: el matrimoni *li fa obrí 'ls ulls*.

En una tertulia se fan experiencias d' hipnotisme. El magnetizador designa á un jove qu' es el que ha de servirli per' efectuar els experiments.

Quan el té al peu de la taula, y després de ferlo seure á una cadira, diu:

—Senyors: ara vaig á ferli perdre la memoria.

Una senyoreta, tota alterada, s' aixeca y exclama:

—No... no... de cap manera: nó ho fassi, que m' ha donat paraula de casament.

L' Enrich es un home desgraciat en materia conjugal. Casat dos vegadas, la seva primera muller se li va morir poch temps després del matrimoni; y en quant á la segona tothom sab que l' enganya descaradament.

Y ell ha trobat una fórmula enginyosa pera resumir las sevas desventuras:

—La primera vegada vaig perdre á una muller... La segona s' ha perdut ella sola.

Expansió de una viuda 'l dia mateix que contreu segonas nupcias:

—¡Ay, Lluís, y que t' estimo! ¡Qué n' ets de guapo y de simpático!

Y després de acararlo y abressarlo:—¡Si 'l meu primer marit siguéis viu, que li agradaria conéixer-t!

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

LA CESSANTIA DE 'N "MEMENTO,"

—Bueno: ¿ahónt vaig á picar ara?

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

DIMARS que vé, día 19, **SORTIRÁ**

EL POPULARÍSSIM

ALMANACH

DE

Campana de Gracia

PERA 1906

Un tomo de unas 200 planas.

2 ralets

JUEVES, día 21, aparecerá el **CUADERNO 10.º** de **BARCELONA A LA VISTA**

Con este cuaderno quedará terminada la 2.ª serie de tan importante publicación. Precio 30 céntimos.—Fuera de Barcelona, 35 céntimos.

TAPAS para la encuadernación de *Barcelona á la vista* (2.ª serie)
Pesetas 2

La casa editora de *Barcelona á la vista* se encarga de la encuadernación del album, **regalando** para cada ejemplar que encuadernerne una **portada** y un **índice**. Estos índice y portada no se pondrán á la venta y sólo disfrutará de este **regalo** el que encargue la encuadernación á esta casa editora.

Precio de la encuadernación, **Ptas. 1**

NOVEDAD LITERARIA

CASANDRA

NOVELA CONTEMPORÁNEA

DE

B. PÉREZ GALDÓS

Un tomo en 8.º, Pesetas 3

EDICIONS POPULARS DE SANTIAGO RUSIÑOL

EL BON POLICIA.

Ptas. 1

FULLS DE LA VIDA.

» 1

Alma en los labios

POR FELIPE TRIGO

Ptas. 3'50

Pere Aldavert

Angel Guimerá

J. Pella y Forgas

R. Nogueras Oller

Feyna Nova

La Miralta

LA CRISIS
DEL CATALANISME

LES TENEBROSES

Un tomo, Ptas. 3

Ptas. 2

Ptas. 0'50

Ptas. 3

ALMANACH

DE

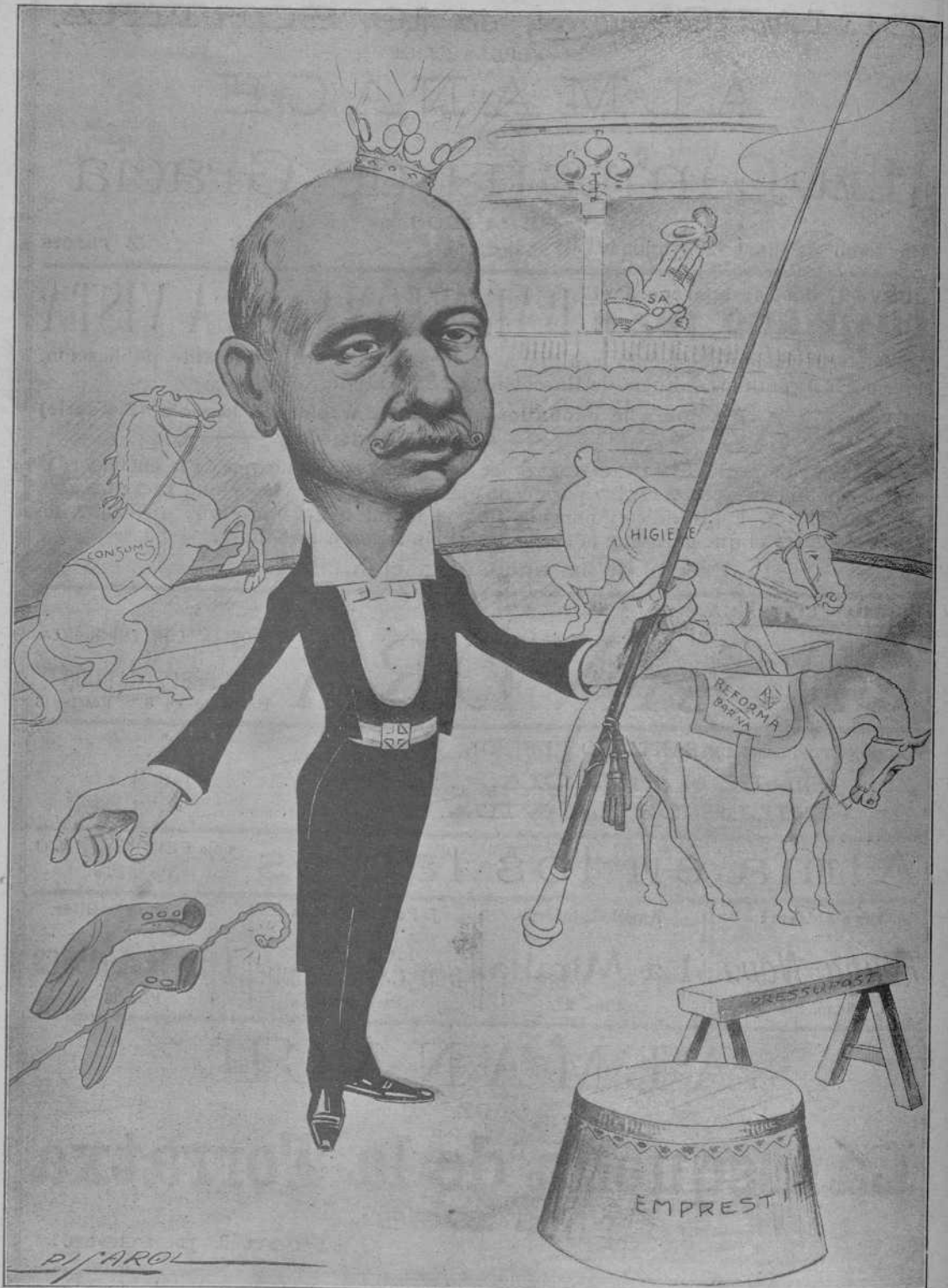
La Esquella de la Torratxa

PERA 1906

Preu 1 pesseta

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de porta. No responém d'extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certifiat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

CIRCO MUNICIPAL

—A veure, senyor marqués, vosté que sab manejar el látigo, si 'ls fa treballar ab salero á n' aquests potros.